

протекция от надлежните власти. И се добавя: „Вмѣнява се въ дългъ на Търновския наибенъ, подъ страхъ на строго наказание, да бди и внимава, щото търговецътъ Ради Тодоръ Мазретовъ и служащия при него Петъръ Кировъ да не бждатъ ощетявани и обезпокоявани отъ никого при изпълнение на тѣхната работа.“

### Георги Анагности — кааза-векили

Името на дѣда Георги попъ Симеоновъ или Георги Анагности се спомена многократно. Азъ го помня много добре. Той умрѣ на 23 априлъ 1881 г., тѣкмо на именния си день и умрѣ въ дълбока старостъ. Носѣше той дългъ кафявъ сукненъ кожухъ, подплатенъ съ скъпи кожи. Преди освобождението, както и всички други арбанасчани, търновци и горноорѣховчани, той носѣше фесъ. Синъ му, дѣдо Димитраки, който не бѣ жененъ и живѣеше съ баща си, носѣше и той сѣщо такъвъ дългъ сукненъ кожухъ. Бащата и синътъ бѣха хора високообразовани за времето си, имаха голѣма библиотека и грижливо записваха много бележки засѣгащи нашето минало. При попъ Симеонъ, бащата на Георги Анагности, се е училъ нѣкога Софроний Врачански. Георги Анагности се явява като важна историческа личностъ, поради положението, което е заемалъ. Въ продължение на 24 години е билъ той кааза-векили въ Търново и представлявалъ е цѣлата търновска областъ въ много важни случаи предъ Високата Порта. Неговиятъ гласъ всѣкога се е слушалъ въ Цариградъ и молбитѣ му се вземали въ внимание. Когато въ 1846 год. султанъ Меджитъ е празнувалъ извършването на обрѣзването (сюнета) на синътъ си, за което тържество отъ всѣка нахия е трѣбвало да отидатъ по двама представители да взематъ участие, отъ Търновската нахия единиятъ е билъ българинътъ Георги Анагности, а втория — единъ мюсюлманинъ. Георги Анагности е билъ роденъ къмъ края на 1789 г. и, значи, умрѣлъ е на 92 години. Въ 1854 г. той е билъ награденъ съ орденъ Меджидие отъ султанъ Абдулъ Меджитъ. Отъ 1826 г. до 1869 г., следъ като предалъ длъжността си кааза-векили, Георги Анагности е билъ редовенъ членъ въ мезлиша. Сжщата година 1869 му бѣ определена отъ турското правителство пенсия отъ 250 гроша въ месецъ, която той е получавалъ до края на живота си и следъ освобождението на България.

Георги Анагности бѣ чловѣкъ строго мораленъ и много религиозенъ. Почитанъ бѣ той и уважаванъ отъ всички заради неговата лоялностъ, честностъ и справедливостъ. За него православието бѣ нѣщо свято, възвишено. Когато въ 1856 год. се започна въ Търново борба противъ фанариота търновски митрополитъ Неофитъ и макаръ, че самъ търновския мютесарафинъ Галибъ-паша да е билъ на страната на противникътъ на митрополита, Георги Анагности, отъ чисто вѣрски подбуди и религиозни съображения, за да не се напакости на вѣрата съ уронване престижа на духовната власть, се яви защитникъ на владиката и начело на една депутация отъ нѣколцина търновски гъркомани, отишълъ въ Цариградъ да ходатайствува въ полза на митрополита. Като ревностенъ пазителъ на справедливостта, той бѣ неуморимъ борецъ противъ тия, които задъ паравана на високия си духовенъ санъ искали да експлоатиратъ безбожно паството си и за лични облаги да потъпкватъ справедливостта. За него не можеше и не биваше грабителството да се прикрива съ духовното положение. Архиереятъ, владиката, споредъ него, трѣбва да се почита и уважава като духовенъ пастиръ, но той не бива да бжде кождеръ за паството си и като такъвъ той не за-